

om hvilket man ikke veed, hvorvidt det bliver til Noget. Det er underligt at sige til en Mand: Du faar en Offerdag, men naar han da staar frem for Alteret, medens Orgelet spiller, og han ser sig om, kommer der Ingen og offer. Han har dog havt sin Offerdag, men er dette Noget, vi fremdeles skulle vedblive at have? Mine Dine ser det høist forargeligt ud, at man nu i vore Dage, da man vil affkaffe al Offring, vil give en ny Embedsmand, som man skaber, en Offerdag. Mig forekommer det virkelig, at enhver Minister maa have ligesaa stor Trang til at faae denne Reform gennemført, som enhver anden Mand i Landet har, ja, jeg vil sige, at han endog maa have meget større Trang dertil; thi det forekommer mig, at han maa føle sig trykket, hvergang han saaledes udelukkende skal gjøre sin Indstilling til Hans Majestæt Kongen, der naturligvis bifalder den, saalænge han ønsker at beholde vedkommende Minister. Ansvarer hviler alene paa ham, og han maa føle sig særdeles trykket ved dette Ansvar med Hensyn til alle disse Indstillinger og med Hensyn til saa rige Midler, som ere Statens, og hvormed det gaar til paa en Maade, som vi i alle andre Forhold have erkjendt for utilidsvarende. Vi stille vore kirkelige Embedsmænd, som vi ikke vilde stille nogen anden Embedsmand; vi give dem en Slags Ret til at mene, at de dog ere noget Bedre og noget Mere end de andre, thi de skulle have deres gamle Tiender og det og det, medens enhver Anden maa nøies med de rede Penge, som alle andre Mænd i Landet ogsaa maa modtage for deres Arbejde. — Jeg skal her yttre, at jeg er betænkt paa, og at jeg forbeholder mig, naar det maatte vise sig, at dette Lovforslag ikke har nogen Udfigt for sig, hvilket jeg hører, det ikke har, at indbringe et andet lille Lovforslag, som noget skulde bøde paa den Mellemtid, der vil hængaa, inden en Reform som denne bliver gennemført. Jeg mener dog, at det ialtfald maatte være hensigtsmæssigt — og jeg haaber at faae den høitærede Minister med dertil — at faae vedtaget et lille Lovforslag, som siger, at enhver geistlig Embedsmand, enhver Præst, som bliver ansat i Embede, efterat det lille Lov-

forslag, som jeg ønsker at indbringe, er blevet til Lov, skal være pligtig til at finde sig i de Lønningsforandringer for hans Embedes Vedkommende, der maatte fremgaa af en kommende Lønningslov. Saa havde man dog ikke slaaet de nye Præster fast for Livstid med deres Tiender; men man havde dog gjort saa meget til Forberedelse af en saadan Lov, som dog engang vil komme, at derved vil bevirktes, at Loven, naar den engang kommer, kan blive lidt hurtigere gennemført, end den ellers vil blive.

Schjörning: Selv om man vilde erkjende, at de Grunde, som vi nu nylig horte af den høitærede Minister for, at han iaar ikke er fremkommen med noget Forslag til en Lov om Præsternes Lønning, ere antagelige, hvilket jeg for mit Vedkommende ikke ganske kan erkjende, maa jeg dog udhæve, at den høitærede Minister ikke med et eneste Ord har forklaret Grunden til, at han ikke har forsøgt at faae en Ordning tilveiebragt af noget af de forfjellige andre kirkelige Spørgsmaal, som nu i flere Aar have staaet paa Dagsordenen. Jeg kan nemlig ikke finde, at en Kirkeminister kan forsvare at lade Ordningen af alle disse vigtige Spørgsmaal henligge og overlade Alt til det private Initiativ, der iøvrigt ikke synes ganske utilbøieligt til at bemægtige sig det Lovgivningsfelt, som den høitærede Minister har forladt. Det maa jo erindres, at den nuværende høitærede Minister vistnok tør siges at være kaldet til sin Plads netop med den Opgave for Die at faae disse eller dog nogle af disse Ting ordnede, efterat den Kommission, hvis Formand han har været, har endt sin forberedende Virksomhed. Det er ogsaa ved forfjellige Leiligheder fra flere Sider blevet sagt, at naar vi blot vilde finde os i, at disse Lovgivningsspørgsmaal laa — om jeg saa maa sige — brak, medens Kirkekommissionen forhandlede, skulde der til Gjengæld blive taget saa meget kraftigere fat paa dem, naar den havde endt sine Arbejder, og dermed Hindringen for her at faae endelige Beslutninger tagne var fjernet. Jeg har i sin Tid hilst den høitærede Ministers Ud nævnelse med Glæde, fordi jeg, i Grindring om hans tidli-